

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně **J. K.**, právně zast. JUDr. Lukášem Havlem, advokátem se sídlem v Trutnově, Libušinka 180, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem v Brně, Moravské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 14.12.2010, č.j. ZKI-O-242/815/2010, **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 14.2.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2010, č.j. ZKI-O-242/815/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Kroměříž, ze dne 3.9.2010, sp. zn. OR-103/2010-708-6, ve věci námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu v k.ú. Roštín. Rozhodnutím žalovaného bylo současně toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že prvostupňový katastrální úřad nevyhověl námitce žalobkyně proti obsahu obnoveného katastrálního operátu pro k.ú. Roštín, přičemž námitka se týkala jejího pozemku zapsaného na LV č. 646, který byl v dosavadním katastrálním operátu evidován zjednodušeným způsobem jako p.č. 2528/30 – původ Přídělový plán nebo jiný podklad (GP) o výměře 5000 m², avšak v obnoveném katastrálním operátu je

evidován jako p.č. 2528/106 o výměře 3965 m². Rozdíl činí 1035 m². Předmětnou námitku podala žalobkyně z důvodu změny údaje o výměře parcely. Katastrální úřad námitku žalobkyně zamítl s tím, že katastrální operát pro k.ú. Roštín byl obnoven přepracováním souboru geodetických informací s platností obnovy k 13.8.2010. Podle katastrálního úřadu tím došlo ke změně dosud chybně evidované výměry pozemku žalobkyně, a to následným zpřesněním novým výpočtem, nikoliv chybným vyznačením vlastnických hranic. Geometrické určení pozemku (tvar, rozměr a polohové určení) odpovídá geometrickému a polohovému určení operátu před obnovou, a také operátu dřívější pozemkové evidence. Geometrické určení pozemku nebylo obnovou operátu změněno. Jelikož výměra pozemku vyplývá z geometrického určení, byla při obnově katastrálního operátu správně určena i výměra předmětné parcely. Prvostupňový katastrální úřad podal vysvětlení i k pojmům: výměra parcely, parcela, pozemek, geometrické určení (§ 27 písm. a), b), e) a g) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“)). Katastrální úřad také uvedl, že velikost výměry parcely není závazným údajem pro právní vztahy s nemovitostmi, nýbrž jen údajem odvozeným. Naopak závaznými údaji jsou dle § 20 katastrálního zákona parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti a geometrické určení a název katastrálního území. V odvolání proti rozhodnutí katastrálního úřadu se žalobkyně odvolávala především na přidělovou listinu, podle níž má mít její parcela výměru 5000 m², stejně jako sousední parcela p.č. 2528/31, přičemž podle ní bylo nepochopitelné, že po obnově katastrálního operátu je její parcela o 1035 m² menší a sousední parcela o 1035 m² větší. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že katastrální operát pro k.ú. Roštín byl obnoven v roce 2010 přepracováním souboru geodetických informací podle § 13 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, přičemž dosavadní grafická mapa v měřítku 1:2800 byla převedena do digitální formy katastrální mapy. Do digitální katastrální mapy byly vyznačeny hranice pozemků původně evidovaných zjednodušeným způsobem, jako p.č. 2528/30 ve vlastnictví žalobkyně a p.č. 2528/31 ve vlastnictví jiné osoby zapsané na LV č. 732, a to s využitím grafického přidělového plánu z roku 1950 zhotoveného rovněž v měřítku 1:2800. V obnoveném katastrálním operátu došlo jednak ke změně evidence předmětných pozemků, tedy pozemek žalobkyně nově jako p.č. 2528/106 a sousední pozemek jako p.č. 2528/67, a jednak ke změně ve výměrách parcel, kdy výměra pozemku žalobkyně je výrazně nižší než výměra sousedního pozemku. Ačkoliv podle dokumentace přidělového plánu měly obě parcely výměru stejnou. Jelikož žalobkyně považovala údaje obnoveného katastrálního operátu za nesprávné, žalovaný zjišťoval, zda nedošlo při obnově tohoto operátu v roce 2010 k chybě ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Výměra parcely vyplývá z geometrického určení pozemku podle § 27 písm. g) katastrálního zákona. Geometrické určení pozemku, kterým se rozumí určení tvaru a rozměru pozemku podle § 27 písm. e) katastrálního zákona, je dle § 20 katastrálního zákona závazným údajem pro právní úkony s nemovitostmi vedenými v katastru. Katastrální úřad musel provést obnovu katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací tak, aby nedošlo ke změně geometrického určení pozemků. V posuzované věci byly pozemky geometricky určeny pouze zákresem v grafickém přidělovém plánu z roku 1950 v měřítku 1:2880. Katastrální úřad doložil správnost převodu hranic pozemků ve formě soutisku stávající digitální katastrální mapy s grafickým přidělovým plánem a dále ve formě porovnání délek. Také žalovaný ověřoval správnost transformace hranic pozemků porovnáním délek mezi lomovými body pozemků zjištěných z přidělového plánu a délek vypočtených ze souřadnic souboru geodetických informací obnoveného operátu. Mezní odchylky uvedené v bodě 15.1 přílohy k vyhl.č. 26/2007 Sb. jsou stanoveny: ± 0,92 m, co do přesnosti určení polohy bodu ze zákresu v mapě, a mezní odchylka ± 1,30 m, co do přesnosti určení délky mezi dvěma body z mapy v uvedeném měřítku. Rozdíly mezi délkami zjištěnými z grafického přidělového plánu a délkami podle digitální katastrální mapy jsou menší než je velikost předepsaných

mezních odchylek. Proto geometrické určení dotčených pozemků podle obnoveného operátu odpovídá, v rámci stanovených odchylek, jejich geometrickému určení podle operátu dřívější pozemkové evidence. Podle žalovaného se tedy katastrální úřad nedopustil chyby při obnově katastrálního operátu v roce 2010 při převodu hranic pozemků z operátu grafického přidělového plánu do současné digitální katastrální mapy ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Žalovaný dále zjišťoval, zda při obnově katastrálního operátu nedošlo k chybě v určení údaje o velikosti výměr parcel ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona a dospěl k závěru, že se katastrální úřad takové chyby nemohl dopustit. Obnovený katastrální operát byl zpracován s využitím počítačového programu, jehož prostřednictvím byla ze souřadnic lomových bodů parcel vykreslena nová katastrální mapa a ze stejných souřadnic byly vypočteny i nové výměry parcel. Jelikož byl výpočet prováděn počítačem, žalovaný vyloučil možnost vzniku početní chyby způsobené selháním lidského faktoru. Podle žalovaného tedy nedošlo k chybě podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona, když se katastrální úřad nedopustil chyby při transformaci hranic pozemků ani při výpočtu výměr parcel. Jelikož z katastru vyplývá rozdíl mezi dosavadními a stávajícími výměrami parcel, ověřoval žalovaný, zda příčinou rozdílu ve výměrách parcel není nesoulad v dokumentaci přidělového plánu z roku 1950. Podle písemné části přidělového plánu měly mít oba sousedící pozemky p.č. 2528/30 a 2528/31 stejnou výměru parcel 5000 m². V grafické části plánu byly pozemky zobrazeny v podobě obdélníků o téměř stejné délce, avšak v odlišné šířce. Z pouhého pohledu bylo již patrné, že pozemek žalobkyně p.č. 2528/30 je užší než sousední pozemek p.č. 2528/31. Zobrazené pozemky tedy nemohly mít stejnou výměru parcel, jak je uvedeno v písemné části operátu přidělového řízení. S využitím digitálního planimetru žalovaný zjistil z grafického plánu výměru pozemku žalobkyně p.č. 2528/30 o velikosti 3941 m² a u p.č. 2528/31 velikost 6165 m². Výsledky zjištění zapsal žalovaný do tabulky č. 1 (Porovnání údajů o výměrách parcel podle údajů katastrálního operátu před a po obnově v roce 2010), která je přílohou jeho rozhodnutí, a je z ní patrné, že výměry obou parcel v grafickém přidělovém plánu z roku 1950 odpovídají jejich výměrám podle výsledku obnovy katastrálního operátu v roce 2010 (viz. sloupec 3 a 6 tabulky č. 1). Je zde porovnána výměra obou parcel podle zákresu z přidělového plánu a podle výsledků obnovy katastrálního operátu. Podle žalovaného je z výše uvedeného zřejmé, že při obnově katastrálního operátu nedošlo k chybě při převodu hranic pozemků z přidělového plánu do digitální katastrální mapy a ani k chybě ve výpočtu výměr parcel. Příčinou výrazných rozdílů ve výměrách parcel není podle žalovaného chybný postup při obnově katastrálního operátu, ale vnitřní nesoulad prvotního operátu přidělového plánu z roku 1950 v tom, že údaje o výměrách obou parcel v písemné části (obě parcely o velikosti 5000 m²) neodpovídají údajům vyplývajícím ze zákresu v přidělovém plánu. Tento nesoulad vyšel najevo až při obnově katastrálního operátu v roce 2010 přepracováním souboru geodetických informací. Tento nesoulad nemohou odstranit zeměměřické a katastrální orgány, neboť nejsou zmocněny k narovnávání právních vztahů k nemovitostem ani k řešení nedokončených přidělových řízení. K nápravě nesouladu je podle žalovaného příslušný pozemkový úřad podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb., pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že je vlastnící pozemku p.č. 2528/30, který měl až do provádění digitalizace ve zjednodušené evidenci výměru 5000 m² podle přidělové listiny Ministerstva zemědělství a pozemkového fondu ze dne 17.11.1950, č.j. 88. Rovněž sousední pozemek p.č. 2528/31 měl výměru 5000 m², a tedy nabývací tituly pro obě parcely byly na shodnou výměru o velikosti 5000 m². Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Kroměříž, oznámil žalobkyni dopisem ze dne 4.6.2010, č.j. OO-3/2009-708, dokončení obnovy katastrálního operátu přepracovaného na digitalizovanou katastrální mapu v k.ú. Roštín, obec Roštín. Podle srovnávacího sestavení parcel měla původní parcela p.č.

2528/30 výměru 5000 m² (na LV č. 646), avšak po přepracování na digitalizovanou katastrální mapu, nově pod p.č. 2528/106, měla výměru pouze 3965 m², a naopak sousední pozemek p.č. 2528/31, nově pod p.č. 2528/67, měl výměru 6207 m². Příčinu velkého rozdílu ve výměrách parcel shledal žalovaný v nesouladu mezi přidělem a zákresem přidělu. Žalovaný nemohl uvedený nesoulad odstranit, neboť k tomu nebyl zákonem zmocněn. Žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím žalovaného. Její vlastnictví bylo odvozeno od poskytnutí přidělu parcely č. 2528/30 o výměře 5000 m², přičemž shodný přiděl obdržel vlastník sousední parcely č. 2528/31. Součet obou přidělů byl 10 000 m² a v přidělové mapě byla pouze takto sloučená parcela z obou sousedních parcel ohrazena ve vztahu k sousedním pozemkům. Pozemek žalobkyně p.č. 2528/30 a sousední pozemek p.č. 2528/31 neměly v mapě mezi sebou vyznačenou pevnou hranici. Naopak mezi ostatními parcelami byly v přidělovém plánu ze dne 13.1.1950 ve zjednodušené evidenci jednotlivé parcely ohrazeny plnou čarou. Žalobkyně sice souhlasila s poukazem žalovaného na ust. § 27 písm. a), b) a g) katastrálního zákona, ale odvolávala se na to, že hranice mezi pozemky původně označenými p.č. 2528/30 a 2528/31 nebyla vyznačena. Ve smyslu přidělové listiny užíval každý vlastník obou pozemků plochu o výměře 5000 m². Pozemek tedy nebyl polohově přesně vymezen ve vztahu k sousední parcele, a z toho důvodu bylo nutné vyjít z přidělové listiny a výměry v ní uvedené, a také z textové části přidělového řízení, z níž vyplývá, že přiděly pro oba vlastníky sousedních pozemků jsou shodné ve výši 5000 m². Jelikož byly přiděly učiněny pro oba vlastníky sousedních pozemků ve shodné výměře 5000 m², mělo být při obnově katastrálního operátu z těchto listin vycházeno a hranice podle těchto údajů určena. Tvzení žalobkyně o neexistenci hranice mezi oběma pozemky vycházelo z plánu z 13.1.1950, ve kterém jsou hranice mezi pozemky vyznačeny, avšak s výjimkou obou zmiňovaných parcel. Mezi parcelami č. 2528/30 a č. 2528/31 není čára plná, jako u ostatních parcel, nýbrž pouze čára přerušovaná, která podle žalobkyně nesvědčí o existenci hranice mezi těmito sousedními parcelami. Zákres přerušované čáry není zákresem hranice mezi těmito parcelami, neboť je v rozporu s uvedenými listinami. Proto nelze vyjít pouze z geometrického určení parcel, nýbrž je nutné také respektovat původní nabývací titul, tedy přidělovou listinu, a též textové údaje vyplývající z přidělového řízení. Vzhledem k výše uvedenému považuje žalobkyně rozhodnutí žalovaného za nesprávné, a proto navrhla soudu, aby rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém původním stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí. Žalovaný ještě doplnil, že pokud by požadavku žalobkyně katastrální úřad vyhověl, byl by jeho postup v rozporu s § 5 odst. 7 katastrálního zákona, který stanoví, že právní vztahy k nemovitostem nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Zeměměřické a katastrální orgány nejsou zmocněny ke zhotovení listiny na změnu geometrického určení pozemku, a tedy nemohou ani řešit nesoulady v operátu přidělového řízení z roku 1950. Žalovaný také doplnil, že žalobkyně mimo jiné uplatnila proti jeho rozhodnutí stížnost k Veřejnému ochránci práv, který jí však odpověděl dopisem ze dne 5.4.2011, sp. zn. 6/2011/VOP/DV, že v postupu katastrálního úřadu a žalovaného nezjistil pochybení. Dopis Veřejného ochránce práv zaslal žalovaný soudu na vědomí. Žalovaný závěrem soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z předloženého dopisu zástupkyně Veřejného ochránce práv ze dne 5.4.2011, sp. zn. 6/2011/VOP/DV, připojeného k písemnému vyjádření žalovaného, vyplývá, že nebylo shledáno pochybení Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně. Z tohoto dopisu také například vyplývá, že výměra pozemku, evidovaná v katastru nemovitostí, se nevypočítává v terénu, ale z mapového podkladu, tzn. že by se mělo spíše jednat o výměře parcely, nikoliv

pozemku. Přitom výměra pozemku zapsaná v katastru nemovitostí nevypovídá přesně o rozsahu vlastnického práva. Pokud se pozemek zobrazuje do mapy jako průmět pozemku do zobrazovací roviny, může se totiž stát, že dva pozemky, které mají v terénu stejné rozměry, mohou být v katastru nemovitostí evidovány s odlišnou výměrou, a to třeba z toho důvodu, že první leží v rovině a druhý ve svahu. Rozsah pozemkového vlastnictví tedy nemá smysl odvozovat od výměry, nýbrž vždy od hranic pozemků v terénu. K požadavku žalobkyně adresovanému katastrálnímu úřadu, aby měl její pozemek opět výměru 5000 m², zástupkyně Veřejného ochránce práv uvedla, že katastrální úřad nemůže při obnově katastrální mapy postupovat svévolně. Smyslem obnovy katastrální mapy přepracováním je převedení analogové mapy do podoby grafického počítačového souboru, přičemž výsledek obnovy má odpovídat podkladu, ze kterého byla obnova prováděna.

Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného uvedla, že nesprávnost obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací na digitalizovanou katastrální mapu spočívá především v použití nesprávných vstupních údajů. Ačkoliv správní orgány opakují správnost svého postupu, nereagovaly na námitku žalobkyně, že ve věci je rozhodná existence přídělové listiny Ministerstva zemědělství a pozemkového fondu ze dne 17.11.1950, č.j. 88, na jejímž základě měl pozemek žalobkyně výměru 5000 m², a stejnou výměru měl i sousední pozemek p.č. 2528/31. Nabývací tituly pro oba pozemky měly tedy shodnou výměru 5000 m². Součet obou přídělů byl 10 000 m² a v přídělové mapě byla zanesena pouze sloučená parcela č. 2528/30 a č. 2528/31, která byla v téže výměře ohraničena ve vztahu k sousedním parcelám. Naopak hranice mezi těmito dvěma parcelami nebyla vyznačena plnou čarou a byla zakreslena pouze orientačně. V přídělovém plánu ze dne 13.1.1950 jsou parcely vyznačeny ve zjednodušené evidenci a hranice mezi parcelami jsou vyznačeny plnou čarou. Mezi předmětnými parcelami ale nebyla hranice vyznačena, neboť v terénu neexistovala, což se promítlo do orientačního vyznačení v přídělovém plánu. Z dotčeného zákresu hranice v přídělovém plánu nelze pro uvedenou nepřesnost podle žalobkyně vycházet. Správní orgány porušily svoji povinnost počínat si tak, aby při přepracování geodetických informací nedošlo ke změně geometrického určení pozemků. Velikost pozemků byla určena přídělovou listinou, které nevěnoval správní orgán pozornost, a dále byly pozemky vymezeny hranicí k ostatním sousedním pozemkům. Jelikož pozemky nebyly mezi sebou odděleny ve skutečnosti ani v přídělovém plánu, porušil správní orgán svoji povinnost, pokud vycházel pouze z přídělového plánu, jenž hranice pozemků odděluje pouze orientačně přerušovanou čarou, která nemá podklad ve skutečné hranici pozemků, a která podle žalobkyně vznikla až následně nepřesným zakreslením přídělové listiny.

Předložené správní spisy obsahují mimo jiné rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí katastrálního úřadu, kopii katastrální mapy, výpočet výměr parcel, záznam z porovnání délek mezi lomovými body pozemků, kopii grafického přídělového plánu, kopii mapy pozemkového katastru pro k.ú. Roštín, kopii katastrální mapy před obnovou katastrálního operátu v roce 2010, výpis z katastru nemovitostí LV č. 646 a LV č. 732, srovnávací sestavení parcel, námitku žalobkyně proti výsledku digitalizace, a také odvolání žalobkyně.

Dříve, než se soud zabýval důvodností žaloby, zkoumal splnění podmínek řízení. Dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou a soudně přezkoumatelnou (§§ 68 a 70 s.ř.s.), která obsahuje veškeré náležitosti (§ 71 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení jim předcházející, a to v mezích žalobních bodů (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.). Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí katastrálního úřadu a žalovaného ve věci námitky žalobkyně proti obsahu obnoveného katastrálního operátu v k.ú. Roštín. Předmětem obnovy původního katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací podle § 15 katastrálního zákona byl převod stávající katastrální mapy vedené na analogové podložce do formy grafického počítačového souboru – digitální katastrální mapy a s tím související nový výpočet výměr parcel. Předmětné zemědělské pozemky žalobkyně byly před provedenou digitalizací katastrální mapy evidovány v katastru nemovitostí jako pozemky zjednodušené evidence – původ grafický příděl (ZE GP) p.č. 2528/30 s výměrou 5000 m² v k.ú. Roštín. Po digitalizaci je předmětný pozemek evidován jako pozemek katastru nemovitostí (KN) p.č. 2528/106 s výměrou 3965 m². S touto změnou výměry svého pozemku a s výsledkem digitalizace žalobkyně nesouhlasila, neboť veškeré pozemky v oblasti předávané v přidělovém řízení měly mít 5000 m² a nyní část výměry svého pozemku spatřuje v sousedním pozemku nově evidovaném v KN pod p.č. 2528/67, jenž má výměru 6165 m², a proto proti digitalizaci podala námitky, avšak ve správním řízení jí nebylo vyhověno.

Dle ust. § 8 odst. 1 a 2 katastrálního zákona platí, že na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.

Dle § 5 odst. 7 katastrálního zákona nemohou být právní vztahy dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu, ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou.

Podle § 20 katastrálního zákona jsou údaje katastru, a to parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území, závazné pro právní úkony týkající se nemovitostí vedených v katastru.

Základem pro posouzení důvodnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí, včetně námitek proti prvostupňovému rozhodnutí, je otázka, zda lze na základě návrhu na opravu chyb v katastru nemovitostí provést změnu zápisu vlastnického práva k předmětnému pozemku co do jeho rozsahu, na úkor rozsahu vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku, jak požaduje žalobkyně. Dle názoru žalobkyně v řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí měly správní orgány přihlídnout k jejím námitkám a měly provést opravu zapsaných údajů v souladu s jejím návrhem s tím, že při obnově katastrálního operátu mělo být vycházeno z přidělové listiny - zde uvedené výměry a hranice pozemků, neboť z textové části přidělového řízení vyplývaly shodné příděly pro oba vlastníky po 5.000 m². Nebylo

možno vyjít pouze z geometrického určení parcel, nýbrž bylo třeba respektovat původní nabývací titul - přidělovou listinu, včetně textových údajů z přidělového řízení.

Podle Krajského soudu v Brně však ze shora citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu jde o rozhodování, jehož účelem je zajištění pořádku ve veřejné evidenci a nikoliv o rozhodování, kterým by mohlo být zasahováno do vlastnických práv k nemovitostem. Případným provedením opravy chyby v katastru nelze měnit právní vztahy k nemovitostem, jelikož rozhodnutí v řízení o opravě chyby má pouze evidenční účinky a nemůže zasahovat do soukromoprávních vztahů.

Katastrální úřad, jakožto správní orgán není oprávněn posuzovat a rozhodovat o tom, kdo je vlastníkem nemovitosti, popř. jak velké nemovitosti, nýbrž pouze posuzovat skutečnost, zda existuje listina, na jejímž základě jsou údaje v katastru nemovitostí evidovány, a dále posuzovat soulad mezi obsahem takových listin a údaji zapsanými v katastru nemovitostí. Katastrální úřad proto nemá možnost hodnotit věcnou správnost předložených nabývacích titulů ani jejich soulad se zákonem (k tomu lze připomenout např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, č.j. 7 As 61/2007-88).

Opravu chyb v katastru nemovitostí spojuje katastrální zákon v § 8 odst. 1 jediné se zřejmým omylem. Je tedy vyloučeno, aby se katastrální úřad zabýval jinými vadami, které mají jiný původ. V souvislosti s výkladem pojmu „zřejmý omyl“ lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 1 As 40/2007-103, v němž soud vyslovil mimo jiné závěr, že pojem „zřejmý omyl“, obsažený v ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona, je potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Lze sem obecně podřadit jak omyl ve skutkových okolnostech (např. chyby v psaní a počtech, zápis jiných údajů neobsažených v podkladové listině, opomenutí zápisu údaje v podkladové listině), tak omyl právní (např. zápis právního vztahu, jenž právní řád nezná, zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Takový omyl bude zpravidla způsoben činností pracovníka katastru. V omylu je totiž typicky obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat nesoulad katastru se skutečným stavem a tento rozpor nelze napravit opravou „zřejmého omylu“, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu.

Přitom chyby vzniklé nesprávným geometrickým a polohovým určením (nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel) se v katastrálním operátu opraví pouze tehdy, pokud došlo k překročení mezních odchylek stanovených prováděcí vyhláškou č. 26/2007 Sb. V případě nepřekročení mezní odchylky se nejedná o opravu chyby v katastrálním operátu (§ 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona), nýbrž o zpřesnění evidenčních údajů katastru nemovitostí (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2008, č.j. 9 As 78/2007-118).

V posuzovaném případě se jednalo o pozemek žalobkyně, který byl před obnovou katastrálního operátu evidován pouze zjednodušeným způsobem, stejně jako jiné zemědělské a lesní pozemky, jejichž hranice nejsou v přírodě znatelné a jsou sloučeny do větších půdních celků. Ohraničení těchto pozemků bylo rozrušeno v době jejich slučování při zavádění jednotné zemědělské velkovýroby (zakládání Jednotných zemědělských družstev). Přesné hranice těchto pozemků nejsou dodnes zobrazeny ani v katastrální mapě. Jediným podkladem pro jejich zobrazení je dokumentace bývalého pozemkového katastru, pozemkových knih a navazujících operátů přidělového a scelovacího řízení. V katastru nemovitostí jsou tak evidovány jen písemné údaje o pozemku (jeho vlastník, výměra, bonitovaná půdně ekologická

jednotka), ale údaj o tvaru a poloze pozemku je uveden jen v mapě pozemkového katastru. Doplnění těchto údajů do katastru nemovitostí pak v podstatě znamená překreslení hranic pozemků z původního mapového podkladu (např. mapa pozemkového katastru nebo mapa grafického přidělu) do katastrální mapy. Uvedené informace pak mají dopad i na výměru takovýchto pozemků. Výměra pozemku evidovaná v katastru nemovitostí se vypočítává z mapového podkladu (tedy ze zákresu na mapě), a proto jde spíše o výměru parcely než pozemku. Čím přesnější je mapový podklad (zákres), tím přesnější je výpočet výměry. Pokud jde o vlastní přidělové řízení, jeho cílem bylo předat pozemky co nejdříve do rukou přidělců (nových vlastníků). Proto se i zákresy prováděly jednoduchým způsobem a vytyčené hranice byly v terénu označeny pouze dřevěnými kolíky. Výměra u přidělů se proto udávala pouze jako přibližná. Z výše uvedené citace ust. § 20 katastrálního zákona vyplývá, že výměra není závazným údajem katastru nemovitostí. Avšak změna výměry může signalizovat chybu v zákresu parcely v katastrální mapě. Z tohoto důvodu katastrální úřady vždy zkoumají, zda tvar pozemku před doplněním katastrálního operátu má v rámci odchylek stanovených vyhláškou č. 26/2007 Sb. stejný tvar i po svém doplnění do katastrálního operátu.

Z obsahu předložených správních spisů krajský soud zjistil, že katastrální úřad a žalovaný vedly podle § 16 odst. 3 a 4 katastrálního zákona řízení o námitce žalobkyně proti obsahu obnoveného katastrálního operátu pro k.ú. Roštín ve věci jejího pozemku zapsaného na LV č. 646, evidovaného nyní v obnoveném katastrálním operátu jako p.č. 2528/106 o výměře 3965 m², když v původním katastrálním operátu byl evidován zjednodušeným způsobem jako p.č. 2528/30 o výměře 5000 m², rozdíl ve výměře tedy činí 1035 m². Katastrální operát pro k.ú. Roštín byl obnoven s platností k 13.8.2010 přepracováním souboru geodetických informací, přičemž při obnově katastrálního operátu byla dosavadní grafická mapa v měřítku 1:2880 převedena do digitální katastrální mapy. Hranice pozemků evidovaných zjednodušeným způsobem, včetně pozemků ve vlastnictví žalobkyně a sousedního vlastníka, byly do digitální katastrální mapy vyznačeny s využitím grafického přidělového plánu z roku 1950, zhotoveného rovněž v měřítku 1:2880. Jelikož podle obnoveného katastrálního operátu došlo u předmětných pozemků ke změnám v údajích o výměrách parcel, když výměra p.č. 2528/106 žalobkyně je výrazně nižší než sousední p.č. 2528/67, ačkoli podle původní dokumentace přidělového plánu měly mít výměru stejnou, zjišťoval žalovaný, na základě námítky žalobkyně, zda při obnově katastrálního operátu v roce 2010 nedošlo k chybě ve smyslu ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Ust. § 27 písm. g) katastrálního zákona stanoví, že výměra parcely vyplývá z geometrického určení pozemku, kterým se podle § 27 písm. e) cit.zák. rozumí určení tvaru a rozměru pozemku, jenž je závazným údajem pro právní úkony s nemovitostmi vedenými v katastru (§ 20 katastrálního zákona). Vzhledem k tomu musel katastrální úřad provést obnovu katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací tak, aby v důsledku jeho obnovy nedošlo ke změně geometrického určení pozemků. V posuzovaném případě byly oba pozemky původně geometricky určeny jen zákresem v grafickém přidělovém plánu z roku 1950 v měřítku 1:2880. V řízení o námitkách doložil katastrální úřad správnost převodu hranic pozemků z grafického přidělového plánu do digitální katastrální mapy formou soutisku digitální katastrální mapy s grafickým přidělovým plánem a dále transformaci hranic ověřoval i žalovaný porovnáním délek mezi lomovými body pozemků zjištěnými z přidělového plánu a délek vypočtených ze souřadnic souboru geodetických informací obnoveného katastrálního operátu. Podle bodu 15.1 přílohy k prováděcí vyhlášce č. 26/2007 Sb. činí mezní odchylka přesnosti určení polohy bodu ze zákresu v mapě v měřítku 1:2880 $\pm 0,92$ m a mezní odchylka přesnosti určení délky mezi dvěma body z mapy ve stejném měřítku $\pm 1,30$ m. Z uvedených zkoumání vyplynulo, že rozdíly mezi délkami zjištěnými z grafického přidělového plánu a digitální katastrální mapy jsou menší než přípustné mezní odchylky. V rámci těchto odchylek

odpovídá geometrické určení dotčených pozemků podle obnoveného katastrálního operátu geometrickému určení podle dřívějšího operátu pozemkové evidence. Žalovaný dále zkoumal, zda při obnově katastrálního operátu nedošlo k chybě při určení výměr parcel. Jelikož výpočet nových výměr parcel pro obnovený katastrální operát byl prováděn počítačem, lze vyloučit možnost početní chyby vlivem selhání lidského faktoru. Prostřednictvím počítačového programu byla ze souřadnic lomových bodů parcel vykreslena nová katastrální mapa a ze stejných souřadnic byly vypočteny i nové výměry parcel. Jelikož v předmětné věci bylo ověřeno, že nedošlo k chybě podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona, tedy k chybě při převodu hranic pozemků z grafického přidělového plánu z roku 1950 do digitální katastrální mapy a ani k chybě při výpočtu výměr parcel, žalovaný ještě ověřoval, zda příčinou velkého rozdílu ve výměrách parcel podle stavu dosavadního a obnoveného katastrálního operátu není nesoulad v dokumentaci přidělového plánu z roku 1950. Podle písemné části přidělového plánu měly mít oba sousedící pozemky stejnou výměru 5000 m² (GP 2528/30 a GP 2528/31). Avšak z grafického plánu vyplývá, že jsou oba pozemky zobrazeny v podobě obdélníků o zhruba stejné délce, ale odlišné šířce. Již z pouhého pohledu je patrné, že pozemek žalobkyně p.č. GP 2528/30 je užší než sousední pozemek p.č. GP 2528/31. Podle soudu tedy nemohou mít takto zobrazené pozemky stejnou výměru parcel, jak bylo uvedeno v písemné části operátu přidělového řízení. S využitím digitálního planimetru žalovaný z grafického plánu zjistil výměru parcely č. GP 2528/30 o velikosti 3941 m² a u parcely č. GP 2528/31 o velikosti 6165 m². Výsledky zjištění zaznamenal v tabulce č. 1, která je nedílnou součástí napadeného rozhodnutí. Z výsledků šetření provedeného správními orgány tak podle krajského soudu vyplývá, že výměry parcel zjištěné ze zákresu pozemků v grafickém přidělovém plánu z roku 1950 odpovídají výměrám parcel podle výsledků obnovy katastrálního operátu v roce 2010, a tedy při obnově katastrálního operátu nedošlo k chybě v převodu hranic pozemků zakreslených v přidělovém plánu do digitální katastrální mapy a ani k chybě ve výpočtu výměr parcel. Příčinou výrazných rozdílů ve výměrách parcel (před obnovou a po obnově katastrálního operátu) tak není chybný postup katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu v roce 2010. Příčina se nachází již v prvotním operátu přidělového plánu z roku 1950, který vykazuje vnitřní nesoulad v tom, že údaje o výměrách parcel č. GP 2528/30 a GP 2528/31 (obě o velikosti 5000 m²), vyznačené v písemné části přidělového operátu, neodpovídají údajům vyplývajícím ze zákresu v přidělovém plánu. Uvedený nesoulad vyšel najevo až při obnově katastrálního operátu v roce 2010 přepracováním souboru geodetických informací.

Při vlastní obnově katastrálního operátu, prostřednictvím přepracování souboru geodetických informací podle § 15 katastrálního zákona, se převádí stávající katastrální mapy na analogové podložce do grafického počítačového souboru – digitální katastrální mapy, a provádí se tomu odpovídající nový výpočet výměr parcel. Obsahem digitální katastrální mapy jsou tak i hranice pozemků dosud evidované zjednodušeným způsobem, které v daném případě byly doplněny i s využitím grafického přidělového plánu z roku 1950. Obnovou katastrálního operátu došlo k převodu hranic pozemků z grafických podkladů na analogové podložce (dosavadní katastrální mapy a operát dřívější pozemkové evidence) do nové formy katastrální mapy v digitální podobě i s novým výpočtem výměr parcel, tedy jen ke změně ve způsobu evidence pozemků. Podle krajského soudu tímto nemohlo dojít k zásahu do vlastnického práva žalobkyně k nemovitosti, ač je třeba připustit, že rozdíl ve výměře parcely před obnovou katastrálního operátu a po ní je velký. Podle ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona nemohou být obnovou katastrálního operátu dotčeny právní vztahy k nemovitostem. Proto ani katastrální a zeměměřické orgány nemohou rozhodovat o právních vztazích k nemovitostem.

Katastrální úřad tedy byl povinen při obnově katastrálního operátu v roce 2010 **zobrazit dotčené pozemky do nové katastrální mapy podle původního grafického přídělového plánu z roku 1950**, což učinil, přitom nedošlo k chybě v zákresu jejich hranic do digitální katastrální mapy (viz. níže), protože do ní byly převzaty přímo z tohoto grafického přídělového plánu s předepsanou přesností, přičemž nedošlo ani k chybě při výpočtu výměr parcel, které byly přepočítány z digitální katastrální mapy.

Krajský soud v Brně z připojených správních spisů také zjistil, že žalovaný podrobně zkoumal správnost zákresu hranic pozemků v nové katastrální mapě, jakož i správnost výpočtů výměr parcel. V posuzovaném případě bylo zjištěno, že vzdálenosti jednotlivých lomových bodů pozemků jsou v obou mapových podkladech v odchylkách, které vyhláška povoluje. I z porovnání přídělového plánu a nové katastrální mapy není podle zdejšího soudu zřejmá neodůvodněná změna zákresu hranic pozemku žalobkyně. Podstatné bylo ověření výpočtu výměr obou parcel z mapového podkladu, z něhož katastrální úřad zjistil, že **výpočet výměry pozemků ze zákresu v grafickém přídělovém plánu z roku 1950 byl proveden chybně**. Podle soudu je již z pouhého pohledu patrné, že pozemky nejsou totožné, jak mělo vyplývat z písemných údajů o výměře. Přitom výměry vypočtené z obou mapových podkladů jsou téměř shodné. Soud proto dospěl k závěru, že ke změně výměry pozemku žalobkyně p.č. 2528/106 došlo v důsledku opravy a zpřesnění novým výpočtem dosud chybně evidované výměry v katastru nemovitostí, nikoliv v důsledku chybného vyznačení vlastnických hranic. Výše popsaným šetřením bylo prokázáno, že geometrické určení pozemku, tedy jeho tvar, rozměr a polohové určení dle obnoveného katastrálního operátu, odpovídá geometrickému a polohovému určení katastrálního operátu před jeho obnovou a i operátu původní pozemkové evidence. Geometrické určení dotčeného pozemku žalobkyně, jako závazného údaje, nebylo obnovou katastrálního operátu změněno. Jelikož velikost výměry pozemku odpovídá jeho geometrickému určení, došlo při obnově katastrálního operátu i ke správnému určení výměry předmětné parcely. Rozsah vlastnictví pozemku by však neměl být odvozován od výměry, nýbrž od hranic pozemků v terénu, neboť výměra pozemku zapsaná v katastru nemovitostí není údajem, který by vypovídal o rozsahu vlastnického práva. Pozemek se totiž zobrazuje do mapy jako průmět pozemku do zobrazovací roviny, a tak není vyloučeno, že více pozemků se stejnými rozměry v terénu bude evidováno s odlišnou výměrou, neboť některé leží v rovině a jiné ve svahu.

K požadavku žalobkyně, aby její pozemek měl opět výměru 5000 m², resp. aby při obnově katastrálního operátu byla vyznačena hranice pozemků v digitální katastrální mapě tak, že obě sousedící parcely č. 2528/106 a 2528/67 budou mít stejnou výměru, musí soud uvést, že pak by musel katastrální úřad změnit geometrické určení pozemků. Přitom geometrické určení pozemku je závazným údajem pro právní úkony týkající se nemovitostí v katastru podle § 20 katastrálního zákona. Pokud by pak katastrální úřad vyhověl takovému požadavku žalobkyně, byl by jeho postup v rozporu se zákonem, konkrétně s ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle něhož nemohou být právní vztahy k nemovitostem dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Katastrální a zeměměřické orgány nejsou zákonem zmocněny k vyhotovení listiny pro změnu geometrického určení pozemku, a tak nemohou ani v posuzovaném případě řešit nesoulad v operátu přídělového řízení z roku 1950. Smyslem obnovy katastrální mapy přepracováním je převedení analogové mapy zakreslené na plastové fólii do podoby grafického počítačového souboru. Výsledek obnovy musí odpovídat podkladu, ze kterého byla obnova prováděna (grafický přídělový plán), což bylo v této věci splněno.

Obsahem předložených správních spisů bylo mimo jiné prokázáno, že se správní orgány zabývaly správností zákresu hranic pozemků v nové katastrální mapě, popř. správností výpočtů výměr parcel, přičemž zjistily, že operát přídělového plánu z roku 1950 vykazuje vnitřní nesoulad v tom, že údaje o výměrách dotčených parcel v jeho písemné části neodpovídají údajům ze zákresu přídělového plánu. Zeměměřické a katastrální orgány však nejsou zákonem zmocněny k narovnávání právních vztahů k nemovitostem ani k řešení nedokončených přídělových řízení. Podle Krajského soudu v Brně je oprávněným orgánem k řešení nesouladu operátu přídělového plánu z roku 1950 příslušný pozemkový úřad podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

Grafický přídělový plán z roku 1950 byl vyhotoven ještě za účinnosti zákona č. 177/1927 Sb. z. n., o pozemkovém katastru a jeho vedení (katastrální zákon), v němž se podle přílohy č. 50 Návodu pro vykonávání katastrálních měřických prací k Instrukci A pro katastrální měřické práce (schválené výnosem ministerstva financí z 30.6.1939, Č. 60.000/38-III/6a) zobrazovaly plnou čarou v měřickém operátu hranice držby a čárkovanou čarou hranice v terénu neznatelné. Ke značení hranic v terénu neznatelných se vztahují ust. § 4 odst. 4 zákona č. 177/1927 Sb. z. n. a § 4 vládního nařízení č. 64/1930 Sb. z. n., jímž se částečně prováděl zákon o pozemkovém katastru a jeho vedení (katastrální zákon). Z posledně citovaného ustanovení vládního nařízení vyplývá, že „takové v přírodě neznatelné hranice vyznačí se v měřickém operátu čarou čárkovanou, aniž se tím nějak rozhoduje o právech soukromých“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zákres hranice pozemku přerušovanou čarou, jak bylo učiněno v posuzovaném grafickém přídělovém plánu z roku 1950, nijak nesnižoval významnost hranice oproti hranici zobrazené plnou čarou. Odlišnost spočívala pouze v tom, že přerušovanou čarou byla zakreslena hranice pozemku v terénu neznatelná. Na geometrické a polohové určení pozemku podle zákresu v grafickém přídělovém plánu z roku 1950 tak nemělo vliv, zda byly hranice pozemků zobrazeny plnou nebo přerušovanou čarou. Stávající katastrální vyhláška č. 26/2007 Sb. dokonce neodlišuje hranice z pohledu jejich znatelnosti v terénu. Podle bodu 10.3 přílohy k vyhlášce č. 26/2007 Sb. se v současné době hranice parcel v katastrální mapě a v měřické dokumentaci zobrazují plnou čarou, bez rozlišení, zda je hranice v terénu znatelná či nikoliv.

Pokud se doplňují pozemky zjednodušené evidence do katastrální mapy v územích s přídělovým operátem, musí katastrální úřad zkoumat, zda grafický přídělový plán vyhovuje náležitostem § 90 odst. 4 katastrální vyhlášky č. 26/2007 Sb. Zejména musí zjistit, zda přidělené pozemky jsou označeny parcelními čísly bývalého pozemkového katastru, zda mají určenou výměru, zda byla podkladem mapa bývalého pozemkového katastru, a zda přesnost zobrazení hranic přídělových pozemků v grafickém přídělovém plánu dosahuje přesnosti zobrazení polohopisu katastrální mapy, popř. mapy bývalého pozemkového katastru. Z tohoto pohledu byl zkoumán i předmětný přídělový plán z roku 1950, který výše uvedené náležitosti splňoval, a proto jej katastrální úřad využil v roce 2010 pro obnovu katastrálního operátu.

Podle Krajského soudu v Brně je z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů zřejmé, že se podrobně zabývaly námitkami žalobkyně. Správnost údajů byla ověřována také srovnáním výměr parcel před obnovou a po obnově operátu, které byly ve vzájemném souladu. V uvedené věci nedošlo při obnově katastrálního operátu v roce 2010 k chybě podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona, když nedošlo ke zřejmému omylu při zápisu podle předložených listin ani k chybě způsobené nepřesností při podrobném měření, zobrazení měření v katastrální mapě ani při výpočtu výměr parcel. Naopak bylo prokázáno, že samotný operát přídělového plánu z roku 1950 vykazuje vnitřní nesoulad v tom, že údaje o výměrách

dotčených parcel v písemné části přidělového operátu neodpovídají údajům vyplývajícím ze zákresu v přidělovém plánu. Změnu tohoto stavu ani současného zápisu nelze v žádném případě provést postupem podle ust. § 8 katastrálního zákona, tedy opravou chyby v katastru, protože o takovou vadu nejde.

Zpochybněním průběhu hranice pozemků žalobkyně usilovala o to, aby její pozemek byl vyznačen v jiných hranicích a v jiné výměře, než jaké má za existující katastrální úřad. Přitom spor o určení průběhu hranice je sporem o rozsah vlastnického práva, který vyplývá z občanskoprávních vztahů (§ 7 odst. 1 občanského soudního řádu). Katastrální úřad však o takovém sporu nerozhodoval, a jak již bylo výše uvedeno, ani tak činit nemohl. Právní vztahy k pozemku mohly být dotčeny jen tehdy, byla-li by jejich případná změna doložena listinou, to se však v daném případě nestalo. Správním orgánům, stejně tak jako soudu ve správním soudnictví, nepřísluší posuzovat a rozhodovat otázku samotného základu vlastnického práva. Žalobkyně se tak může domáhat určení průběhu vlastnické hranice pozemků u obecného soudu žalobou podle části třetí občanského soudního řádu, když takový výrok může učinit pouze občanskoprávní soud v civilním řízení na podkladě podané určovací žaloby. V řízení o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu však uvedené nároky nelze s úspěchem vznášet (k tomu např. rozhodnutí zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu, č.j. Konf 31/2004-16 nebo Konf 90/2004-12, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2006, č.j. 5 As 16/2005-88).

Spor o vlastnictví nemůže být řešen postupem podle ust. § 8 odst. 1 a 2 katastrálního zákona opravou chybného údaje v katastru. V posuzovaném případě nelze takovou opravu údaje provést. Opravou chyby v katastru nemovitostí nemohou být měněny právní vztahy k nemovitostem. Spor o vlastnictví nemůže být řešen podle ust. § 8 katastrálního zákona (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2011, č.j. 8 As 4/2011-334).

Institut opravy chyby v katastrálním operátu slouží k uvedení obsažených údajů do souladu s listinami založenými ve sbírce listin katastrálního úřadu, podle kterých byl zápis do katastru nemovitostí proveden. Mění se tím evidované údaje, aniž by se mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti, což plyne z ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Nelze sem však zařadit záležitosti, kde je vlastnictví osob sporné či nejasné. V řízení o opravě chyby v katastrálním operátu nerozhoduje katastrální úřad o vzniku, změně či zániku práv k nemovitostem, a nelze řešit ani věcněprávní vztahy, tedy komu svědčí vlastnické právo k nemovitosti. K tomu je příslušný občanskoprávní soud a nikoliv orgány zeměměřické a katastrální. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že oprava chyb nemá vliv na právní vztahy k nemovitostem, když pozitivní výrok o opravě chyb v katastrálním operátu nestanoví, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, nýbrž pouze to, kdo bude jako vlastník v katastru evidován. Účinek takového výroku je pouze evidenční. Institut obnovy katastrálního operátu slouží podle § 13 odst. 1 katastrálního zákona k vyhotovení nového souboru popisných a geodetických informací, a to ve formě grafického počítačového souboru, a také k převedení původní grafické formy do formy počítačové. Jde o technický úkon, který byl v daném případě proveden přepracováním souboru geodetických informací, jímž současně nelze založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitostem (§ 5 odst. 7 katastrálního zákona). Účinek obnovy katastrálního operátu je pouze evidenční a neřeší otázku, kdo je vlastníkem konkrétní nemovitosti (k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26.7.2007, č.j. 29 Ca 162/2005-52).

Pokud tedy měla žalobkyně za to, že v katastru nemovitostí má být i po obnově katastrálního operátu evidována v jejím vlastnictví výměra parcely před obnovou tohoto operátu, měla pro nové označení hranice a výměry parcely předložit listinu odůvodňující takovou změnu. Údaje jsou zapisovány do katastru nemovitostí pouze na základě listin, které dokládají evidované skutečnosti. Rozhodnutím o opravě chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 8 katastrálního zákona lze opravit hranice mezi parcelami, pokud jejich evidence (před provedením opravy) nemá oporu v založených listinách. Podstatné je zjištění katastrálního úřadu, že geometrické určení nemovitostí je v operátu chybně uvedeno, a že toto určení je třeba opravit tak, aby zachycený stav odpovídal zjištěným podkladům. Jelikož v posuzované věci nebyly naplněny výše uvedené podmínky, když se ani o obdobný případ nejednalo, žalobkyně se nemohla úspěšně domáhat opravy chyby v katastrálním operátu prostřednictvím ust. § 8 katastrálního zákona (viz. srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.3.2006, č.j. 6 Ca 271/2004-81).

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je svým rozsahem k uplatněným žalobním námitkám zcela dostatečné a odpovídá zákonným požadavkům. Krajský soud v Brně neshledal vady řízení, popř. nezákonnost rozhodnutí správních orgánů v předmětné věci, a proto mu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení by bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27.4.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu